

כצעל'ה

גד פרנק (קבוץ יפתח)

בוקר אחד, לפני שנים, אנחנו מסיימים לשטוף את ספלי הקפה ששתינו, דלתנו עדיין נעולה אחר לילה חשוך מתמשך. וקול יללה רפה עולה מן המרפסת, פעם ועוד פעם, חוזר על עצמו, בסקרנות הצתי בחלון ולהפתעתי עמדה שם חתולה שחורה, נועצת בי זוג עיניים בורקות, פותחת פיה ומשמיעה קול כמו רוצה להגיד דבר מה. ואני, מה אני מבין ביללות חתולים, לרגע חשבתי לעצמי- מה זה פה, רשות הרבים? ומיד עלתה חמתי, מה הפלישה הזו לביתי- פתחתי חלון בכוונה מודעת ונחושה, לגרש את הפולשת השחורה אזי, העירה רעייתי אשר ניצבה לידי: תיראה איזו חתולה יפה. התעשתי, ניערתי ראש ושלפתי מהמגרה צלוחית ישנה, כזו ששומרים כי חבל להשליכה, מזגתי לתוכה מעט חלב טרי, ובעדינות, שאינני יודע מהיכן הגיעה אלי יצאתי למרפסת והנחתיה על הרצפה. החתולה, בהיסוס מובן, התקרבה לחלב מרחרחת, תוהה

והחלה ללקק בשמחה, סיימה, ניקתה שפמה וכלאחר יד הסתובבה והסתלקה, מושכת אחריה זנב צמרירי עבות ומרשים כזה שחור מבריק ואצילי. אחר ארוחת הצהרים, משחזרה רעייתי הביתה,

רבצה לה מרווחת על המעקה, חתולה שחורה עם זנב יפהפה ועיניה זוג ענברים, מביטות ברעייתי בתחנונים, מילאה רעייתי את הצלוחית הריקה לשמחת החתול ורעבונה.

ללא ספק הייתה זו התאהבות ממבט ראשון, לא חלפו יומיים והחתולה כבר אוכלת בבית. והיא כל כך נקייה, כל הזמן מתלקקת בקפידה שומרת פרוותה השעירה שהבריקה במלוא הדרה, מצאה לעצמה פינה שקטה שכבה שם בשקט לא מטרידה.

ולנו, זוג זקנים, נוספה לפתע חברה לקן, ובערב חורפי גשום אני שרוע בכורסתי, מול הטלביזיה, מתנמנם וככה בהפתעה קופצת על ברכי החתולה השחורה. התעוררתי בבהלה, לא כל כך מבין מה פה קרה, אבל חמימותה הפרוותית מחממת את ברכי ממש תענוג בערב חורפי. ורעייתי מעירה "תראה איזה יופי של נשמה, כל הזמן מחפשת חברה, איך נקרא לה במשפחה?" הרהרתי מה להשיב, מלטף בין אוזניה בחיבה והיא מגרגרת בהנאה, נזכר כיצד חמתי ז"ל הייתה חוזרת כעוסה

על כצעל'ך סביב פחי האשפה, ובשקט בין ליטוף לגרגור "כצעל'ה" אמרתי מתוך הרהור.

וכך התגבשה אצלנו זהותה של חברה חדשה, שחורה יפיפייה, ומשבאו הנכדות לבקר את הזקנים, מצאו פה "כצעל'ה", יצור חביב, חברותי, נאמן ואוהב ליטופים.

באחד מימי האביב היפים, ראיתי בסביבה חתולים זכרים, ולימים תפחה כרסה ומשהיגיע זמנה המליטה "כצעל'ה" זוג חתלתולים שחורים לתפארה. והשמחה במעוננו עלתה ופרחה, והגורים יפיפיים כמו אמם בעלי פרווה וזנב מרשים, אך לא עלינו הזקנים, השניים הפכו לזוג פרוע חצוף ותובעני. זאת ועוד, תאבונם לא ידע גבולות, סיימו ארוחתם העשירה ומיד עטו על קערת אמם הדאוגה. לא חלפו ימים רבים החלו לגרש את אמם "כצעל'ה" כבני אדונים, והיא המסכנה, החלה מחפשת בית אחר לעצמה.

זאת לא יכולנו לשאת, התנהגות מרושעת ומתנשאת. ויצאנו לקרב להגן על "כצעל'ה", לא נחסכו מאתנו השריטות ולא עזרו להם הטענות,

העברנו את זוג הצאצאים לבית חדש הרחק
בהרים. את "כצעל"ה" שלנו הטובה עיקרנו שלא
תחזור חלילה כזו פרשה. חלפו שנים שקטות
ורגועות, קשר של ידידות נאמנה נוצר בינינו
לחתולה, "כצעל"ה" לא הרבתה להתרחק מן החצר,
מקבילה את פנינו בשמחה כשחזרנו מנסיעה,
טופפת לקראתנו מנפנפת בזנבה, כל בוקר
מתחככת בין רגלינו לברכה, מוסיפה להווי חיינו
שמחה. יחדיו הזדקנו אנחנו והחתולה.

עד שחלתה ופסקה לאכול, הביטה בעצב לחלל
הגדול, עיניה בוהות, שיערה דלל. לקחנה לרופא
שיבדוק מה קרה, ולצערנו כי רב מחלתה אנושה
וכך, בלא מעט ייסורים, הלכה לעולמה "כצעל"ה"
שלנו בבית החולים.